

Asia: VN/4219/2023

Lausuntopyyntö peruspankkipalvelu- ja luottolaitoslainsäädännön muutostarpeista

I Peruspankkipalvelut, käteisen saatavuus ja käytettävyys

Ovatko yllä mainittuihin peruspankkipalveluihin kuuluvat palvelut, joita pankeilla on velvollisuus tarjota kuluttaja-asiakkaille, riittäviä? Tulisiko joistain ko. palveluista luopua vai tulisiko niitä lisätä? Jos kyllä, mitä?

-

Ovatko peruspankkipalveluiden saatavuus ja laatu tällä hetkellä riittäviä (tilien ja maksupalveluiden saatavuus, konttoreiden aukioloajat, muut palveluajat, henkilökohtaisten ja sähköisten palveluiden saatavuus ja käytettävyys, jne.)?

Huoltovarmuuden näkökulmasta konttori- ja käteispalveluiden maantieteellinen kattavuus tulisi pyrkiä varmistamaan myös tulevaisuudessa. Tällä hetkellä konttoripalvelut ovat monissa paikoin keskittyneitä yhdelle tai enintään muutamalle toimijalle.

Onko peruspankkipalveluiden hinnoittelu kuluttaja-asiakkaille käsityksenne mukaan oikeasuhtaista?

-

Onko peruspankkipalveluita vastaavien palveluiden hinnoittelu yrityksille ja muille yhteisöille (kuten yhdistykset) käsityksenne mukaan oikeasuhtaista?

-

Tällä hetkellä luottolaitoksilla on velvoite tarjota peruspankkipalveluita kuluttajille. Onko tämä peruspankkipalveluiden tarjoamisvelvoite riittävä vai tulisiko velvoitetta laajentaa myös muita toimijaryhmiä koskevaksi (esimerkiksi yhdistykset, mikro- ja pienyritykset, muut yritykset)?

RVV vastaa kriisinratkaisusta ja talletussuojasta Suomessa. Näiden tehtävien kannalta on olennaista, että luottolaitosten asiakkaat voivat siirtää asiointinsa helposti ja nopeasti toiseen pankkiin. Tilanne on erityisen haastava niille asiakkaille, jotka ovat riippuvaisia yhdestä pankista. RVV:n käsityksen mukaan riippuvuus yhdestä pankista on aika yleistä luonnollisten henkilöiden joukossa, mutta myös pk-yritysten, yhteisöjen ja yhdistysten keskuudessa. Näiden asiakkaiden asiointin jatkuvuus riippuu siitä, kuinka nopeasti ne saavat avattua uuden pankkiasiakkuussuhteen. RVV:n käsityksen mukaan

lausunnonantohetkellä tähän liittyy haasteita, sillä asiakkuuden avaaminen saattaa edellyttää fyysistä asiointia, taustatietojen toimittamista asiakkaan tunnistautumista varten tai luottolaitoksen manuaalisia työvaiheita, joiden seurauksena asiakkuuden avaamiseen saattaa kuluu paljon aikaa. Mikäli pankki kieltäytyy ottamasta asiakasta vastaan tilanteessa, jossa asiakkaan vanha pankki on ajautunut maksu- tai muihin taloudellisiin vaikeuksiin ja asiakas tarvitsee uuden tilin pystyäkseen vastaanottamaan RVV:n maksaman talletussuojakorvauksen, asiakas on erittäin haavoittuvassa tilanteessa. Tämä johtaa myös siihen, että RVV ei voi suorittaa lakisääteistä tehtäväänsä talletussuojakorvausten maksajana tehokkaasti. Yhtenä osana ratkaisua saattaisi toimia peruspankkipalveluiden tarjoamisvelvoitteen laajentaminen, mutta myös muita vaihtoehtoja tilanteen parantamiseksi olisi hyvä selvittää. RVV pitää kannatettavana esimerkiksi sitä, että yhä useammalla kotitaloudella ja yrityksellä olisi samanaikaisesti asiakkuus useammassa luottolaitoksessa, jolloin he voisivat häiriötilanteessa siirtyä joustavasti käyttämään pankkiasiointiin toista asiakkuuttaan. Useiden asiakkuuksien avaaminen edellyttää sitä, että pankkipalvelut ovat kohtuuhintaisia myös silloin, kun asiakkaalla on jo asiakkuus toisessa luottolaitoksessa.

Peruspankkipalveluiden tarjoamisvelvoitteen laajentamista puoltaa myös se, että mikro- ja pienyritykset siirtyvät mahdollisesti käyttämään vähemmän säänneltyjä rahoituspalveluita, jos muuta ei ole tarjolla. Vähemmän säänneltyihin rahoituspalveluihin ja niiden tarjoajiin liittyvät riskit voivat aktualisoitua hyvinkin nopeasti. Tämä voi puolestaan aiheuttaa tallettajien luottamuksen heikentymistä myös perinteisiä luottolaitoksia kohtaan, mikä voi johtaa pahimmillaan talletuspakoon, luottolaitosten likviditeetti- ja vakavaraisuusongelmiin sekä rahoitusvakauden vaarantumiseen.

Tulisiko pankeille asettaa tietty asiakaspalveluvelvoite (esimerkiksi edellytys asiakkaiden tiedusteluihin vastaamiseen tietyssä aikataulussa)? Tulisiko velvoite asettaa pelkästään peruspankkipalveluihin, joihinkin muihin palveluihin vai kaikkiin pankkipalveluihin liittyen?

Kriisinratkaisu- ja talletussuojaviranomaisen näkökulmasta pitkät vastausajat voivat olla ongelmallisia, sillä tallettajat voivat tulkita pankin tilanteen erityisen haastavaksi, mikä osaltaan voi lisätä talletuspakoriskiä. RVV:n näkemyksen mukaan tämä on varteenotettava uhka ainoastaan vakavan ongelmatilanteen yhteydessä. Siten asiakaspalveluvelvoitetta ei kriisinratkaisu- tai talletussuojaviranomaisen näkökulmasta ole syytä tiukentaa.

Mahdollisia muita huomioita?

-

Ovatko käteisnostopalvelut riittäviä ja kohtuuhintaisia?

-

Ovatko käteistalletuspalvelut riittäviä ja kohtuuhintaisia?

-

Miten näette käteispalveluiden kehittyvän tulevaisuudessa ja kuinka niiden riittävä saatavuus voitaisiin turvata?

Huoltovarmuuden näkökulmasta käteispalveluiden maantieteellinen kattavuus tulisi pyrkiä varmistamaan myös tulevaisuudessa. Myös käteispalvelun tarjoajien monimuotoisuudesta olisi huolehdittava.

Jos käteisen nostopalveluiden tarjoamiselle asetettaisiin tarkennettu velvoite, millaisia kriteerejä sille pitäisi asettaa (esim. konttoripalveluiden saatavuus, automaattien lukumäärä, maantieteellinen kattavuus)?

Huoltovarmuuden näkökulmasta käteisen nostopalveluiden maantieteellinen kattavuus tulisi pyrkiä varmistamaan myös tulevaisuudessa. RVV:llä ei ole näkemyksiä siitä, miten riittävän kattavuuden voisi parhaiten varmistaa. Voi olla mahdollista edellyttää, että pankki täyttää tietyn palvelulupaustason sillä alueella, jolla se toimii, mutta ei liene mahdollista velvoittaa pankkeja toimimaan maantieteellisesti kattavalla alueella. Lisäksi lainsäädännössä määriteltyjen tarkkojen kriteereiden heikkous on se, että ne vähentävät markkinoiden houkuttelevuutta, ja pahimmassa tapauksessa synnyttävät esteitä uusien toimijoiden tulolle markkinoille. Tämä vähentää asiakkaiden mahdollisuuksia saada pankkipalveluja vaihtoehtoiselta toimijalta, mikäli oma pankki joutuu ongelmiin.

Jos käteisen talletuspalveluiden tarjoamiselle asetettaisiin tarkennettu velvoite, millaisia kriteerejä sille pitäisi asettaa (esim. konttoripalveluiden saatavuus, automaattien lukumäärä, maantieteellinen kattavuus)?

Huoltovarmuuden näkökulmasta käteisen talletuspalveluiden maantieteellinen kattavuus tulisi pyrkiä varmistamaan myös tulevaisuudessa. RVV:llä ei ole näkemyksiä siitä, miten riittävän kattavuuden voisi parhaiten varmistaa. Voi olla mahdollista vaatia, että pankki täyttää tietyn palvelulupaustason sillä alueella, jolla se toimii, mutta ei liene mahdollista velvoittaa pankkeja toimimaan maantieteellisesti kattavalla alueella. Lisäksi lainsäädännössä määriteltyjen tarkkojen kriteereiden heikkous on se, että ne vähentävät markkinoiden houkuttelevuutta, ja pahimmassa tapauksessa synnyttävät esteitä uusien toimijoiden tulolle markkinoille. Tämä vähentää asiakkaiden mahdollisuuksia saada pankkipalveluja vaihtoehtoiselta toimijalta, mikäli oma pankki joutuu ongelmiin.

Mahdollisia muita huomioita?

-

Hyväksytäänkö käteistä maksuvälineenä riittävästi?

-

Miten näette käteisen käytettävyyden kehittyvän jatkossa ja kuinka sen hyväksyttävyyttä maksuvälineenä voitaisiin turvata?

-

Jos käteisen hyväksynnälle maksuvälineenä asetettaisiin velvoite, tulisiko se asettaa kaikille kaupoille/yrityksille vai vain osalle niistä (esim. päivittäistavarakaupoille asetettaisiin velvoite, erityistavarakaupalle ei)?

-

Mahdollisia muita huomioita?

-

Tulisiko käteisautomaattipalvelujen tarjoamisesta tehdä Suomessa toimilupaa tai palveluntarjoajan rekisteröintiä edellyttävää toimintaa?

Mikäli käteisautomaattipalvelut nähdään kriittisinä palveluina yhteiskunnan kannalta, voisi olla hyvä arvioida, tulisiko niihin kohdistaa esimerkiksi jonkinlaista kevennettyä varautumiseen liittyvää sääntelyä. Varautumiseen liittyvien velvoitteiden lisäämisen myötä olisi hyvä myös asettaa jonkinasteinen valvontamahdollisuus.

II Asiakkaansuoja pankkipalveluissa

Jos hyvän pankkitavan säännöstä olisi näkemyksenne mukaan kehitettävä, miten sitä tulisi kehittää?

-

Olisiko hyvän pankkitavan sisältöä syytä täsmentää lain tasolla esimerkiksi ei-tyhjentävällä luettelolla tietyistä seikoista, joita hyvään pankkitapaan erityisesti kuuluu tai jotka ovat hyvän pankkitavan vastaisia (vrt. kuluttajansuojalain 7 luvun 13 §:ssä säädetty hyvä luotonantotapa)?

-

Mitä eri elementtejä hyvään pankkitapaan tulisi katsoa kuuluvaksi? Täydentäisikö hyvä pankkitapa muihin palveluihin (kuten luotonanto ja sijoituspalvelut) liittyvää sääntelyä? Entä tulisiko hyvän pankkitavan kautta pyrkiä esimerkiksi ohjaamaan pankkien asiakaspalvelun laadun tai saatavuuden vähimmäistasoa?

-

Millä tavalla eri asiakasryhmät tulisi huomioida hyvässä pankkitavassa (esim. kuluttajat, pienyritykset, ei-kaupalliset yhdistykset, muut yritykset ja yhteisöt)?

-

Hyvän pankkitavan säännöksestä ei ilmene, mikä on hyvän pankkitavan suhde muihin vastaavan tyyppisiin säännöksiin, kuten kuluttajansuojalain mukaiseen hyvään luotonantotapaan (kuluttajansuojalain 7 luvun 13 §). Mikä asema hyvällä pankkitavalla tulisi olla suhteessa muuhun lainsäädäntöön kuin luottolaitoslakiin?

-

Tulisiko hyvän pankkitavan mukaisuutta arvioida ainoastaan luottolaitoksen toiminnan kannalta kokonaisuutena vai tulisiko sen selkeämmin koskea veloitteena myös yksittäisissä asiakas- ja sopimussuhteissa kokonaan tai joiltakin osin?

-

Muita huomioita hyvän pankkitavan säännöksen ajantasaisuudesta ja jatkokehittämistarpeista?

-

Onko luottolaitoslakiin sisältyvä markkinointisäännös selkeä suhteessa muuhun markkinointia koskevaan sääntelyyn vai voisiko luottolaitoslakiin sisältyvän markkinointisäännöksen suhdetta muuhun lainsäädäntöön selkeyttää? Jos kyllä, miten?

RVV:n kannalta on tärkeää, ettei talletuspankki saa markkinoinnissaan käyttää talletussuojarahaston antamaa tai muuta vastaavaa talletussuojaa taikka vakuusrahastosuojaa koskevia tietoja rahoitusmarkkinoiden vakautta tai tallettajien luottamusta vaarantavalla tavalla. Talletuspankki saa markkinoinnissaan käyttää ainoastaan talletussuojarahaston antamaa tai muuta vastaavaa talletussuojaa taikka omaa vakuusrahastosuojaa koskevia tietoja. Eli lainsäädäntö on RVV:n näkemyksen mukaan selvä.

RVV:n ymmärryksen mukaan markkinointikäytännöt ovat kirjavia ja talletussuojaviestinnän valvontaa olisi siksi hyvä tehostaa.

Onko nykyinen yleisluontoinen markkinointisäännös tarkoituksenmukainen nykyisen tyyppisessä muodossa vai tulisiko siihen sisältyvien velvoitteiden sisältöä jollakin tavalla tarkentaa säännöksessä? Jos kyllä, miten?

RVV:n näkemyksen mukaan markkinointisäännös on tarkoituksenmukainen nykyisessä muodossaan.

Onko nykyinen sopimusehtoja koskeva yleisesti ottaen riittävän selkeä sekä luottolaitoksen että asiakkaan näkökulmasta? Tulisiko säännöstä täsmentää? Jos kyllä, koskeeko sääntelyn täsmentämistarve ainoastaan säännöksen sanamuotoa vai myös asiasisältöä?

-

Sopimusehtoja koskevassa säännöksessä määritellään, minkä tyyppiset ehdot luottolaitosten sopimuksissa on katsottava kohtuuttomiksi. Kohtuuttomuuden arvioinnissa on keskeistä, millä tavalla sopimusehto vaikuttaa asiakkaan oikeuteen ryhtyä sopimussuhteeseen muun elinkeinonharjoittajan kanssa. Lisäksi kiellettyjä ovat sopimusehdot, jotka eivät kuulu luottolaitoksen toimintaan. Kohdistuuko säännös näkemyksenne mukaan oikean tyyppisiin sopimusehtoihin tarkoituksenmukaisella tavalla? Rajoittaako säännös joitakin sopimusehtoja liikaa? Minkä tyyppiset sopimusehdot tulisi tässä tapauksessa jättää säännöksen soveltamisen ulkopuolelle? Jättääkö säännös katveeseen ongelmalliseksi havaittuja sopimusehtoja? Minkä tyyppiset sopimusehdot tulisi tässä tapauksessa sisällyttää säännöksen piiriin?

-

Sopimusehtosäännös koskee nykyisessä muodossaan kaikkia asiakasryhmiä. Tulisiko eri asiakasryhmät (esimerkiksi kuluttajat, pienyritykset, yhdistykset, muut yritykset ja yhteisöt) huomioida kohtuuttomuuden arvioinnissa tarkemmin? Jos kyllä, miten?

-

Mahdollisia muita havaintoja ja huomioita sopimusehtoja koskevasta säännöksestä?

-

Luottolaitoslain 15 luvun 3 §:n 2 momentissa säädetään luottolaitoksen velvollisuudesta toimittaa vakiosopimusehdot Finanssivalvonnalle. Onko voimassa oleva säännös toimiva erityisesti niissä tilanteissa, joissa luottolaitos toimii rajat ylittävästi sivuliikerakenteella?

-

Mahdollisia muita havaintoja ja huomioita luottolaitosten asiakkaansuojaan liittyvästä sääntelystä (erityisesti LLL 15 luku) ja sääntelyn kehittämistarpeista?

1. Laki luottolaitostoiminnasta (610/2014, luottolaitoslaki)

Luottolaitoslain 5 luvun 1 ja 2 §:ssä säädetään talletuspankille ja luottoyhteisölle sallitusta liiketoiminnasta. Huomioitanne säännöksen ajantasaisuudesta ja jatkokehittämistarpeista?

Kriisinratkaisuviranomainen voi tunnistaa mahdollisia esteitä kriisinratkaisutoimenpiteiden toteuttamiselle vuotuisen kriisinratkaisusuunnitteluprosessin yhteydessä. Esteet voivat mm. liittyä tarpeeseen muuttaa laitoksen tai ryhmän rakennetta nopeasti kriisinratkaisun yhteydessä ja siihen tarvittavien viranomaislupien saannin pitkään keston. Kyseiseen tilanteeseen varautumista helpoittasi se, että pankilla olisi oikeus hakea toimilupaa myös sellaisen toiminnan harjoittamiseen, jota se ei välittömästi aloittaisi.

Luottolaitoslain 5 luvun 9 §:ssä säädetään, että luottolaitoksella on oltava Suomessa pääkonttori ja vähintään yksi kiinteä toimipaikka. Huomioitanne säännöksen ajantasaisuudesta ja jatkokehittämistarpeista?

Luottolaitoslain 5 luvun 3 ja 4 §:ssä säädetään kiinteistöomistuksia koskevista rajoituksista. Huomioitanne säännöksen ajantasaisuudesta ja jatkokehittämistarpeista, ottaen huomioon myös luottolaitosten mahdollisuus sijoittaa kiinteistöomaisuuteen kiinteistörahastojen kautta?

Luottolaitoslain 5 luvun 5 ja 6 §:ssä säädetään poikkeuksista omien osakkeiden hankinta- ja rahoituskieltoon. Miltä osin nämä säännökset ovat edelleen tarpeellisia ottaen huomioon omien osakkaiden rahoituskiellon sisältyminen EU:n vakavaraisuusasetukseen?

Luottolaitoslain 7 luvun 7 §:ssä säädetään yleisestä velvoitteesta pitää saatavilla internetsivuillaan selostus siitä, miten luottolaitos noudattaa hallinto- ja ohjausjärjestelmiä koskevia vaatimuksia. Lain 8 luvun 15 §:ssä puolestaan säädetään palkitsemisjärjestelmiä koskevasta julkistamisvaatimuksesta.

Pörssilistattuja luottolaitoksia koskevat myös listayhtiöiden hallinnointikoodista ilmenevät suositukset mm. tietojen nähtävillä pitämisestä. Keskuskauppakamari on julkaissut kannanottonaan suosituksen siitä, että suurimmat listaamattomat yhtiöt noudattaisivat soveltuvin osin pörssiyhtiöille annettua hallinnointikoodia.

Yleisten havaintojen perusteella erityisesti ei-pörssilistattujen luottolaitosten hallintojärjestelmästä ja palkitsemisesta julkistettavien tietojen sisällössä on vaihtelua.

Mitä kehittämistarpeita hallinto- ja ohjausjärjestelmiä koskevien tietojen julkistamiseen velvoittavassa sääntelyssä on tällä hetkellä? Onko nykytila riittävä?

Voimassa olevassa lainsäädännössä ei ole säädetty velvoitteesta arvioida luottolaitoksen johtoon kuuluvien henkilöiden sopivuus ja luotettavuus viranomaisen toimesta ennen valintapäätöksen tekemistä

(ns. ex ante -arviointi). Näin ollen johdon sopivuuden ja luotettavuuden arvioinnin valvonta on luonteeltaan lähtökohtaisesti jälkikäteisvalvontaa. Ellei tuleva luottolaitosdirektiivi harmonisoi tätä kysymystä kaikissa EU-maissa, tulisiko Suomessa siirtyä luotettavuuden ja sopivuuden arviointiin liittyen ennakkolliseen viranomaisvalvontaan?

Kriisinratkaisutilanteessa RVV:n tulee arvioida ja ratkaista tarve vaihtaa kriisiytyneen laitoksen hallitus, toimitusjohtaja ja/tai muu toimiva johto. Kriisinratkaisulain 4. luvun (Laitoksen asettaminen kriisihallintoon) 6§ listaa kriisinratkaisua koskevia yleisiä periaatteita ja pykälän 4-kohdassa todetaan, että RVV nimeää laitokselle uuden hallituksen, toimitusjohtajan ja ylimmän johdon, jolle nimitys vaarana kriisinratkaisun tavoitteiden saavuttamista. Lisäksi kriisinratkaisulain 12. luvun 1§ssä lueteltujen RVV:n toimivaltuuksien joukossa on RVV:n oikeus erottaa kriisiytyneen laitoksen hallintoneuvoston jäsenet, hallituksen jäsenet ja toimitusjohtaja sekä irtisanoa muut laitoksen toimivaan johtoon kuuluvat henkilöt. Käytännössä RVV määrää em. toimenpiteet osana kriisiviikonlopun aikana viimeisteltävää kriisinratkaisupäätöstä ja RVV:n määräysten täytäntöönpano ajoittuu kriisiviikonlopun jälkeiseen aikaan.

Kriisinratkaisutilannetta edeltää valvojan toimivaltaan kuuluva ”varhaisen puuttumisen vaihe”, jolloin valvoja on saattanut edellyttää, että osana vaatimiaan korjaavia toimenpiteitä laitoksen hallitus, toimitusjohtaja tai joku muu toimivan johdon jäsen vaihdetaan. Tällaisissa tilanteissa RVV saattaa päätyä arvioon, että valvojan vaatimuksesta vain hetki ennen kriisinratkaisutilanteen alkua vaihdettujen hallituksen jäsenten ja/tai toimitusjohtajan vaihto uusiin henkilöihin voisi vaarantaa kriisinratkaisun tavoitteiden saavuttamisen. Lisäksi osakeyhtiölain määräyksien perusteella yhtiön/laitoksen uuteen hallitukseen voi nimittää kaikki tai osa kriisinratkaisutilanteen alkaessa laitoksen hallitukseen nimitettyjä jäseniä jatkamaan tehtävissään.

Kriisinratkaisutilanne etenee käytännössä vaihteittain ja kussakin vaiheessa RVV huolehtii useista mm. kriisinratkaisutilanteeseen varautumisen ja kriisinratkaisupäätöksen tekoon valmistautumisen toimenpiteistä. Kriisiytyneen laitoksen ylimmän johdon ja toimitusjohtajan vaihtamiseen liittyvän tarpeen arviointi pyritään tekemään (tarvittaessa yhteistyössä valvojan kanssa) niin ajoissa, että uusien nimitettävien henkilöiden etsintä voidaan aloittaa hyvissä ajoin ennen kriisinratkaisupäätöksen tekemistä. On kuitenkin mahdollista, että sopivien uusiksi luottolaitoksen hallituksen jäseniksi ja toimitusjohtajaksi nimitettävien henkilöiden etsintä ja rekrytointi vie RVV:ltä sen verran aikaa, ettei valvojan ole mahdollista suorittaa kattavaa sopivuus- ja luotettavuusarviointia ennen kriisiviikonloppua ja/tai RVV:n LSI-laitosta koskevaa kriisinratkaisupäätöstä tai SI-laitosta koskevaa täytäntöönpanopäätöstä. Näissä tilanteissa valvojan suorittama sopivuus- ja luotettavuusarviointi ajoittuu käytännössä kriisinratkaisupäätöksen täytäntöönpanovaiheeseen, minkä aikana kaikki muutkin RVV:n päätöksen määräykset toteutetaan. Täytäntöönpanovaiheen kesto vaihtelee kunkin kriisinratkaisutilanteen yksityiskohtien, sovellettavien kriisinratkaisuvälineiden tarvitseman täytäntöönpanon aikataulun ja muiden tilanteeseen vaikuttavien seikkojen perusteella.

Kriisinratkaisutilanteen todennäköisesti paineistetussa valmistelun aikataulussa ei RVV välttämättä ehdi löytämään uusia tiedoiltaan, taidoiltaan ja kokemukseltaan sopivia nimitettäviä henkilöitä niin ajoissa, että valvojalla olisi mahdollisuus tausta-aineistoltaan kattavan soveltuvuusarvioinnin tekemiseen ennen kuin RVV:n on välttämätöntä tehdä kriisinratkaisupäätös. RVV:n päätöksen viivästyminen vain nimitettävän uuden johdon sopivuus- ja luotettavuusarviointien tekemisen vuoksi saattaa vaikuttaa vahingollisesti kriisinratkaisun tavoitteiden saavuttamiseen. Tämä saattaisi johtaa myös siihen, että kriisinratkaisutilanteissa suuremman vahingon välttämiseksi RVV ei käytännössä tekisi merkittäviä nimityksiä ylimmän johdon ja toimitusjohtajan rooleihin.

Edellä kuvatun perusteella RVV katsoo, että kriisinratkaisutilanteiden yhteydessä velvollisuus luottolaitoksen ylimpään johtoon nimitettävien henkilöiden sopivuuden ja luotettavuuden arviointiin valvojan toimesta ennen kuin RVV tekee kriisinratkaisupäätöksen (= viranomaisen valinta- tai nimityspäätös) voi vaikuttaa kielteisesti RVV:n tosiasialliseen mahdollisuuteen nimittää uutta johtoa kriisiytyneeseen laitokseen tai voi viivyttää kriisinratkaisupäätöstä sillä tavoin, että kriisinratkaisun tavoitteiden saavuttaminen vaarantuu. Tämän vuoksi RVV katsoo, ettei luottolaitoksen ylimmän johdon sopivuuden ja luotettavuuden ennakkolliseen arviointiin tulisi siirtyä niissä tilanteissa, joissa viranomainen tekee nimityspäätöksen. Näissä tilanteissa sopivuus- ja luotettavuusarviointi on mahdollista suorittaa kriisinratkaisupäätöksen täytäntöönpanovaiheen aikana, jolloin RVV:llä on vielä toimivalta laitoksessa.

Sen sijaan RVV:llä ei ole huomauttamista siihen, että laitoksen johdon sopivuuden ja luotettavuuden arvioinnissa siirrytään ennakkolliseen valvontaan silloin, kun uuden johdon valinnasta ja nimityksestä vastaavat luottolaitoksen toimielimet.

Hallintoneuvostot ovat tyyppillisiä toimielimiä erityisesti osuuspankeissa. Hallintoneuvoston yleisenä tehtävänä on valvoa hallituksen ja toimitusjohtajan hoitamaa luottolaitoksen hallintoa. Hallintoneuvosto voi lain mukaan antaa hallitukselle ohjeita asioissa, jotka ovat laajakantoisia tai periaatteellisesti tärkeitä. Voimassa olevan lainsäädännön mukaan hallintoneuvoston jäseniin ei nimenomaisesti sovelleta luottolaitoslainsäädännön mukaisia luotettavuus- ja sopivuusvaatimuksia, ellei hallintoneuvostolle ole annettu hallitukselle kuuluvia tehtäviä. Toisaalta luottolaitosten hallinto- ja ohjausjärjestelmiltä yleisesti ottaen edellytetään kattavuutta ja oikeasuhtaisuutta, joilla varmistetaan luottolaitoksen johtaminen tehokkaasti ja varovaisten liikeperiaatteiden mukaisesti (LLL 7:1). Tulisiko luottolaitosten hallintoneuvostojen jäsenten kuulua luottolaitoslain perusteella jonkin tyyppisen luotettavuus- ja sopivuusarvioinnin piiriin siitä riippumatta, onko hallintoneuvostolle annettu luottolaitoslain ja yhteisöläinsäädännön mukaan hallitukselle kuuluvia tehtäviä?

RVV arvioi, että kriisinratkaisuviranomaisen toimivallan näkökulmasta ei ole ratkaisevaa, kuuluvatko hallintoneuvoston jäsenet jonkinlaisen luotettavuus- ja sopivuusarvioinnin piiriin. Laitoksen tilanteen kehittyessä sellaiseksi, että kriisinratkaisumenettely on tarpeellinen, RVV valmistelee kriisinratkaisupäätöksen luottamuksellisella menettelyllä. Hallintoneuvoston jäsenten osallistumista kriisinratkaisun valmisteluvaiheen toimenpiteisiin ei tarvita. Lisäksi RVV toteaa, että kriisinratkaisumenettelyn jälkeen laitoksen yhtiömuoto tulee todennäköisimmin olemaan sellainen, ettei hallintoneuvostoa enää nimitetä laitokseen.

Mahdollisia muita huomioita ja kehitysehdotuksia luottolaitoslakiin liittyen? Huom! Luottolaitoslain 15 lukuun liittyviin seikkoihin pyydetään vastaamaan edellä osiossa II.

Oikeustoimikelpoisille useiden henkilöiden yhteenliittymille, kuten tiekunnille, tulisi antaa yksilöintitunniste, kuten y-tunnus, jota käytettäisiin pankkipalveluiden asiakkuuden hallinointiin. RVV:n näkemyksen mukaan tällainen tunniste olisi tarpeen talletussuojakorvausten maksatustilanteessa.

2. Laki kiinnitysluottopankeista ja katetuista joukkolainoista (151/2022, kiinnitysluottopankkilaki)

Kiinnitysluottopankkitoimintaan liittyvien johdannaisten käytöstä säädetään kiinnitysluottopankkilain 26 §:ssä (sallitut johdannaissopimukset) ja 24 §:n 5 momentissa (johdannaissopimusten vaikutus katepoolin arvonalaskentaan). Onko johdannaisiin liittyvää sääntelyä tarpeen tarkentaa lain tasolla?

Kriisinratkaisuviranomaisen näkökulmasta nykyinen johdannaisiin liittyvä sääntely 24§:ssä ja 26§:ssa on riittävä.

Voimassa olevaa kiinnitysluottopankkilakia valmisteltaessa tunnistettiin yhdeksi sääntelyn kehittämismahdollisuudeksi väliluottotoimintamallin laajentaminen siten, että väliluoton velallisena voisi olla myös muualla ETA-alueella kuin Suomessa sijaitseva luottolaitos, kun tämä kuuluu kiinnitysluottopankin kanssa samaan konsolidointiryhmään tai talletuspankkien yhteenliittymään (ks. HE 203/2021 vp, s. 41–42). Tällaista ehdotusta ei kuitenkaan voitu sisällyttää hallituksen esitykseen asian vaatiman jatkovalmistelutarpeen vuoksi. Olisiko tämän kaltaisen lainsäädännön jatkoselvittäminen edelleen ajankohtaista? Jos kyllä, olisiko tällaiselle sääntelylle konkreettista tarvetta joko nyt tai lähitulevaisuudessa?

-

Kiinnitysluottopankkilain 38 §:ssä säädetty säännöllinen tiedonantovelvollisuus ja 36 §:ssä säädetty viranomaisraportointivelvollisuus poikkeavat erityisesti siten, että markkinoille suunnatussa säännöllisessä tiedottamisessa katettujen joukkolainojen liikkeeseenlaskijan on katepooliin sisältyvien vakuuksien osalta eroteltava asuntoyhteisöluotot (mukaan lukien niin sanotut taloyhtiölainat) muista asuntoluotoista, mutta vastaavaa velvollisuutta eritellä asuntoyhteisöluotot ei ole viranomaisraportoinnissa. Tulisiko asuntoyhteisöluotot jatkossa eritellä myös viranomaisraportoinnissa?

-

Ovatko nykyiset viranomaisraportointi- ja julkistamisvelvoitteet katepoolin sisällöstä ja katettujen joukkolainojen keskeisistä ominaisuuksista riittävät vai onko niitä syytä laajentaa joko pankkivalvonnallisista tai katettujen joukkolainojen markkinoihin liittyvistä syistä?

-

Mahdollisia muita huomioita ja kehitysehdotuksia kiinnitysluottopankkilakiin liittyen?

Olisi hyvä arvioida sen tarkoituksenmukaisuutta, että kiinnitysluottopankin on lain määritelmän mukaan oltava osakeyhtiö. Katettuja joukkolainoja koskevassa direktiivissä ei tällaista vaatimusta ole kiinnitysluottopankille asetettu.

1. Laki talletuspankkien yhteenliittymästä (599/2010, yhteenliittymälaki, TYL)

Kuinka yhteenliittymien jäsenluottolaitosten ja keskusyhteisön välinen keskinäinen vastuu nykysääntelyn mukaan näkemyksenne mukaan toimii?

-

Olisiko keskusyhteisön ja jäsenten välistä keskinäiseen vastuuseen liittyvää sääntelyä tarpeen kehittää? Olisiko keskinäistä vastuuta perusteltua syventää tai rajata nykyisestä? (TYL 5 luku)

Nykyinen sääntely toimii niin kauan kuin taloudelliset vaikeudet kohdistuvat pieniin, yksittäisiin pankkeihin, jotka suostuvat vapaaehtoisesti sulautumaan isompiin pankkeihin.

Yhteisvastuun rajoitukset voivat kuitenkin tarpeettomasti rajoittaa yhteenliittymän jäsenten varojen käyttämistä ryhmän laajempien taloudellisten vaikeuksien hallitsemiseen, vaikka yhteenliittymässä kokonaisuudessaan olisi varoja laajemmankin taloudellisen vaikeuden hallitsemiseen ryhmän sisäisin järjestelyin. Tämä saattaa johtaa siihen, että joissakin tilanteissa koko ryhmä joudutaan esimerkiksi

asettamaan kriisihallintoon, jotta ryhmän varat saadaan yhteisvastuumekanismin rajoituksia laajemmin käyttöön ryhmän taloudellisten vaikeuksien hallitsemiseksi.

Yhteenliittymälaki ei myöskään mahdollista rakenteellisten muutosten, kuten sulautumisen, käyttämistä yksittäisten pankkien taloudellisten ongelmien ratkaisemiseen, jos pankit eivät vapaaehtoisesti halua niitä soveltaa.

Tulisiko yhteenliittymän yhteisvastuuta selkeyttää keskusyhteisön tai sen jäsenluottolaitoksen konkurssitilanteissa? Olisiko ryhmäkonkurssi tarkoituksenmukainen vaihtoehto? Tulisiko yhteisvastuuta muuttaa keskusyhteisön tai jäsenluottolaitoksen konkurssitilanteissa lisämaksuvelvollisuutta laajemmaksi yhteisvastuuksi?

Kriisiratkaisuviranomaisen näkökulmasta TYL 26.1 §:n rajoitus on hankala, koska se soveltaminen saattaa johtaa siihen, että ryhmässä olevia varoja ei pystytä käyttämään joidenkin jäsenten taloudellisten vaikeuksien hallitsemiseen, vaikka ryhmän varat sinänsä siihen riittäisivät. Siten kriisiratkaisuviranomaisen näkökulmasta olisi tarkoituksenmukaista, että tämä rajoite poistetaan.

TYL 30 §:n rajoitus on tarpeellinen going concern -tilanteissa, koska ei ole tarkoituksenmukaista, että ryhmän sisäiset tukitoimet johtavat tuen antajan ajautumiseen itse tuen tarvitsijaksi.

Keskusyhteisön konkurssia koskeva sääntely on ongelmallinen sen takia, että se perustuu osuuskuntalain mukaiseen rajattomaan lisämaksuvastuuseen. Rakennelma toimii normaaleissa osuuskunnissa, jossa osuuskunnan velkojat ja sen jäsenet ovat eri tahoja. Yhteenliittymässä jäsenluottolaitoksilla ja keskusyhteisöllä on keskusyhteisön konkurssissa kaksi vastakkaista roolia. Toisaalta jäsenluottolaitokset ovat keskusyhteisön jäsenenä rajattomassa lisämaksuvelvollisuudessa keskusyhteisön veloista, toisaalta keskusyhteisö on vastuussa jäsenluottolaitosten veloista, joita jäsenluottolaitokset eivät pysty omille velkojilleen maksamaan. Koska keskusyhteisön konkurssi johtaisi käytännössä siihen, että kaikkien jäsenluottolaitosten kaikki velkojat valvoisivat jäsenluottolaitoksilta olevat saatavansa myös keskusyhteisön konkurssissa, mistä syntyisi hyvin hankalasti hallittava vastuiden kehä. Jäsenluottolaitokset olisivat lisämaksuvelvollisia keskusyhteisön konkurssipesälle niistä omista velvoitteistaan, joita jäsenluottolaitoksilla on niiden omille velkojille ja keskusyhteisölle. Vastuiden kehän hahmottaminen tulee vielä hankalammaksi sen takia, että jäsenluottolaitosten taloudellinen tilanne on keskenään erilainen, mikä johtaisi siihen, että kaikki jäsenluottolaitokset eivät pysyisi vastamaan lisämaksuvelvollisuudestaan, minkä johdosta joillekin jäsenluottolaitoksille syntyy OKL 14:15 tarkoittama lisämaksuvelvollisuuden yhteisvastuu. Lisämaksuvelvollisuuden yhteisvastuun periminen joiltakin jäseniltä johtaa puolestaan taas joidenkin jäsenten maksukyvyyn ylittymiseen, mikä johtaa taas jäljelle jääneiden jäsenten lisämaksuvelvollisuuden täydentämiseen yhteisvastuun perusteella jne.

Jäsenten yhteisvastuu keskusyhteisön konkurssissa tulisi selventää niin, että kaikki jäsenet olisivat keskusyhteisön konkurssitilanteessa yhteisvastuussa kaikkien muiden jäsenluottolaitosten veloista. Lopputulos olisi käytännössä sama kuin se todennäköisesti nykyisen sääntelyn mukaan olisi, mutta vastuu määräytyisi selkeästi ja olisi ylipäättään laskettavissa.

Samaan lopputulokseen päästäisiin myös ryhmäkonkurssilla, mutta koska Suomen konkurssilainsäädäntö ei sellaista menettelyä tunne, ei sellaista liene mahdollista säätää pelkästään yhteenliittymiä varten.

Mahdollisia kommentteja yhteenliittymän yhteisvastuusta kriisinratkaisun näkökulmasta:

Kaikkien jäsenten yhteisvastuu toistensa veloista selkeyttäisi arvion tekemistä siitä, milloin koko ryhmän voidaan katsoa olevan kriisinratkaisusta annetun lain 4:5.3:ssa tarkoittamalla kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

Laskettavissa oleva keskusyhteisön konkurssin lopputulos edesauttaisi myös sitä, että yhteenliittymän kriisinratkaisussa pystyttäisiin uskottavalla tavalla laskemaan kriisinratkaisulain 5:12 mukainen vaihtoehdoisen konkurssin taloudelliset seuraukset velkojille ja omistajille sekä määrittelemään, onko heidän ns. NCWO-suojaansa loukattu.

Muut mahdolliset huomiot yhteenliittymän yhteisvastuusta:

-

TYL 17 §:ssä säädetään keskusyhteisön ohjeidenanto-oikeudesta. Säännöksen perusteella keskusyhteisöllä on oikeus antaa jäsenluottolaitoksilleen ohjeita maksuvalmiudesta ja vakavaraisuudesta sekä näihin liittyvien riskien hallinnasta, luotettavasta hallinnosta, sisäisestä valvonnasta ja ryhmittymän tilinpäätösperiaatteista. Ovatko nämä aihealueet riittävät keskusyhteisön tehtävien ja kansallisen ja EU-sääntelyn näkökulmasta sekä yhteenliittymän (sekä keskusyhteisö että jäsenluottolaitokset) tehokkaan toiminnan näkökulmasta?

Keskusyhteisölle tulisi antaa oikeus päättää jäsenluottolaitosten sulautumisesta toisen jäsenluottolaitoksen sekä jäsenluottolaitosten varojen käyttämisestä taloudellisissa vaikeuksissa olevien jäsenten toiminnan tervehdyttämiseen. Nykyisen sääntelyn ongelma on se, että ryhmän sisäiset järjestelyt ja rajoituksia suurempien varojen käyttäminen ryhmän toiminnan tervehdyttämiseen riippuu jäsenten vapaaehtoisuudesta. Tämän seurauksena omin neuvoin ja varoin tervehdytettävissä oleva ryhmä voidaan joutua asettamaan kriisihallintoon sen takia, että yhteenliittymälaki ei mahdollista tehokkaiden tervehdyttämistoimenpiteiden suorittamista keskusyhteisön päätöksellä ryhmän yhteiseksi eduksi.

TYL 17 §:ssä säädetään, että keskusyhteisö voi lisäksi antaa yhteenliittymän toimintaa koskevia yleisiä toimintaperiaatteita noudatettavaksi yhteenliittymän kannalta merkittävässä toiminnassa. Havaintojanne säännöksen toimivuudesta ja sen mahdollisista kehittämistarpeista? Olisiko toimintaperiaatteiden ja TYL 17.1 §:n mukaisten ohjeiden keskinäistä roolia tarpeen selkeyttää?

Keskusyhteisölle tulisi antaa oikeus päättää jäsenluottolaitosten sulautumisesta toisen jäsenluottolaitoksen sekä jäsenluottolaitosten varojen käyttämisestä taloudellisissa vaikeuksissa olevien jäsenten toiminnan tervehdyttämiseen. Nykyisen sääntelyn ongelma on se, että ryhmän sisäiset järjestelyt ja rajoituksia suurempien varojen käyttäminen ryhmän toiminnan tervehdyttämiseen riippuu jäsenten vapaaehtoisuudesta. Tämän seurauksena omin neuvoin ja varoin tervehdytettävissä oleva ryhmä voidaan joutua asettamaan kriisihallintoon sen takia, että yhteenliittymälaki ei mahdollista tehokkaiden tervehdyttämistoimenpiteiden suorittamista keskusyhteisön päätöksellä ryhmän yhteiseksi eduksi.

Mikä on pankkivalvojan (Finanssivalvonta/EKP) rooli yhteenliittymälain mukaisten ohjeiden ja toimintaperiaatteiden antamisessa tällä hetkellä käytännössä? Miten tätä roolia tulisi mahdollisesti kehittää?

-

EU:n vakavaraisuusasetuksen ((EU) No 575/2013) 10 artiklassa säädetään niistä edellytyksistä, joiden täyttyessä pankkivalvoja voi antaa poikkeuksen yhteenliittymään kuuluvalla luottolaitokselle jättää soveltamatta tiettyjä vakavaraisuusvaatimuksia yksittäisen luottolaitoksen tasolla. Miten yhteenliittymälain mukainen ohjaus- ja valvontamekanismi tästä näkökulmasta toimii ja onko tässä aihealueessa kehittämistarpeita?

-

Voimassa olevassa lainsäädännössä yhteenliittymän keskusyhteisöllä ei ole varsinaisia ohjaus- ja valvontakeinoja ryhmittymän sisäisiin yritysjärjestelyihin, lukuun ottamatta keskusyhteisön oikeutta hyväksyä jäsenluottolaitoksen sääntömuutokset. Ottaen huomioon ryhmittymien sisäinen rakennekehitys, tulisiko sääntelyä kehittää tästä näkökulmasta (esimerkiksi edellyttämällä sulautumisilta, jakautumisilta ja muilta yritysjärjestelyiltä keskusyhteisön puoltavaa lausuntoa)?

Keskusyhteisölle tulisi antaa oikeus päättää jäsenluottolaitosten sulautumisesta toisen jäsenluottolaitoksen sekä jäsenluottolaitosten varojen käyttämisestä taloudellisissa vaikeuksissa olevien jäsenten toiminnan tervehtyttämiseen. Nykyisen sääntelyn ongelma on se, että ryhmän sisäiset järjestelyt ja rajoituksia suurempien varojen käyttäminen ryhmän toiminnan tervehtyttämiseen riippuu jäsenten vapaaehtoisuudesta. Tämän seurauksena omin neuvoin ja varoin tervehtyttävissä oleva ryhmä voidaan joutua asettamaan kriisihallintoon sen takia, että yhteenliittymälaki ei mahdollista tehokkaiden tervehtyttämistoimenpiteiden suorittamista keskusyhteisön päätöksellä ryhmän yhteiseksi eduksi.

Ovatko keskusyhteisön nykyisen lainsäädännön mukaiset ohjaus- ja valvontakeinot selkeät ja riittävät vai tulisiko niitä edelleen kehittää ryhmittymän tehokkuuden, tarkoituksenmukaisen toiminnan tai muusta näkökulmasta? Tulisiko esimerkiksi kehittää keinoja, joilla ohjataan yhteenliittymää ja jäsenluottolaitoksia nykyistä laajemmin ja ongelmia tehokkaammin ennaltaehkäisevästi?

-

Muut mahdolliset huomiot yhteenliittymän ohjauksesta ja valvonnasta?

-

Voimassa olevassa yhteenliittymälaisissa ei ole erillisiä säännöksiä yhteenliittymän hallinnon järjestämisestä. Millaisia muutostarpeita tässä aihealueessa on havaittu? Tulisiko esimerkiksi keskusyhteisön lakisääteisen valvontaroolin edellyttämien tehtävien riippumattomuuden varmistaminen huomioida nykyistä tarkemmin?

-

Muita kommentteja keskusyhteisön ja yhteenliittymän hallinnon järjestämiseen:

-

Yhteenliittymälain 4.2 §:ssä säädetään keskusyhteisölle sallituista omistuksista ja keskusyhteisölle sallitusta muusta toiminnasta. Säännöksen mukaan ”Keskusyhteisö saa tarjota yhteenliittymään kuuluvien yritysten tarvitsemia palveluja, omistaa osakkeita ja osuuksia yhteenliittymään kuuluvissa yrityksissä ja harjoittaa muuta yhteenliittymän kannalta perusteltua sijoitustoimintaa. Keskusyhteisö ei saa harjoittaa merkittävässä määrin muuta liiketoimintaa.” Havaintojanne sääntelyn mahdollisista selkeyttämis- ja

muutostarpeista, ottaen huomioon myös yhteenliittymän keskusyhteisön nimenomaiset tehtävät yhteenliittymän ohjauksessa ja yhteisvastuumekanismissa?

-

Muita huomioita ja sääntelyn kehittämistarpeita talletuspankkien yhteenliittymien näkökulmasta?

-

2. Laki liikepankeista ja muista osakeyhtiömuotoisista luottolaitoksista (1501/2001,liikepankkilaki)

Huomioitanne yritysjärjestelyitä koskevan sääntelyn toimivuudesta (2–3 luvut) ja kehittämistarpeista?

-

Huomioitanne liiketoiminnan luovutusta koskevan sääntelyn (4 luku) toimivuudesta ja kehittämistarpeista?

4. luvun 12§:n toista momenttia voisi täsmentää seuraavasti: " Liiketoiminnan luovutus voidaan toteuttaa, vaikka luovuttava luottolaitos on asetettu selvitystilaan tai kriisinratkaisulain mukaiseen kriisihallintoon, jollei luottolaitoksen omaisuutta ole ryhdytty jakamaan osakkeenomistajille." "...tai kriisinratkaisulain mukaiseen kriisinhallintoon" kohta lisätty.

4. luvun 13§:ssä viitataan useassa kohtaa osakeyhtiölain lukuun 17, joka käsittelee jakautumista. Näin ollen liiketoiminnan luovutus ja jakautuminen rinnastetaan toisiinsa. Nämä ovat kuitenkin luonteeltaan erilaisia yhtiöoikeudellisia tapahtumia ja tämän rinnastuksen mielekkyyttä voidaan kyseenalaistaa. On myös syytä huomata, että luovutussuunnitelman laatiminen ja luovutuksen rekisteröinti rajoittavat kyseisen oikeushenkilön toimintaa sillä liiketoiminnan luovutukselle vaaditaan velkojien lupa hyväksyntä. Osakeyhtiölaki tai luottolaitoslaki eivät aseta tällaisia rajoituksia. Kummatkaan eivät käsittele lainkaan liiketoiminnan luovutusta.

Huomioitanne toimiluvan luopumista koskevan sääntelyn (5 luku) toimivuudesta ja kehittämistarpeista?

RVV:n näkemyksen mukaan (LLL 2 a luvun) lupamenettelystä tulisi olla mahdollista myöntää poikkeus BRRD:n nojalla kriisinratkaisutilanteessa. RVV pitää lupamenettelyä turhana tilanteessa, jossa siltapankki-välinettä käytetään perustamalla holding-yhtiö, jonka omistaa Rahoitusvirasto. Luvussa olisi siten perusteltua säätää tällaisesta poikkeuksesta. Lisäksi lakiin eräiden luotonantajien ja luotonvälittäjien rekisteröinnistä tulisi lisätä selvyyden vuoksi säännös, jonka mukaan lain rekisteröintivelvollisuutta ei sovelleta kriisinratkaisulain 11 luvussa tarkoitettuun omaisuudenhoito-yhtiöön. Selvennys on perusteltua, koska omaisuudenhoito-yhtiöön voidaan siirtää myös kuluttajaluottoja.

Huomioitanne selvitystilaa ja konkurssia koskevan sääntelyn (6 luku) toimivuudesta ja kehittämistarpeista?

-

Mahdollisia muita huomioita ja kehitysehdotuksia liikepankkilakiin liittyen?

-

3. Laki osuuspankeista ja muista osuuskuntamuotoisista luottolaitoksista (423/2013, osuuspankkilaki)

Huomioitanne varojen jakoa ja sidottua omaa pääomaa koskevan sääntelyn (2 luku) toimivuudesta ja kehittämistarpeista?

-

Huomioitanne yritysjärjestelyitä koskevan sääntelyn toimivuudesta (3–4 luvut) ja kehittämistarpeista?

-

Huomioitanne liiketoiminnan luovutusta koskevan sääntelyn (5 luku) toimivuudesta ja kehittämistarpeista?

15§ toista momenttia voisi täsmentää seuraavasti: "Liiketoiminnan luovutus voidaan toteuttaa, vaikka luovuttava luottolaitos on asetettu selvitystilaan tai kriisinratkaisulain tarkoittamaan kriisihallintoon, jollei luottolaitoksen omaisuutta ole ryhdytty jakamaan jäsenille ja muille osuuden ja osakkeen omistajille. " " tai kriisinratkaisulain tarkoittamaan kriisihallintoon" kohtaa ehdotetaan lisättäväksi.

Huomioitanne toimiluvan luopumista koskevan sääntelyn (6 luku) toimivuudesta ja kehittämistarpeista?

-

Huomioitanne selvitystilaa ja konkurssia koskevan sääntelyn (7 luku) toimivuudesta ja kehittämistarpeista?

-

Mahdollisia muita huomioita ja kehitysehdotuksia osuuspankkilakiin liittyen?

-

4. Säästöpankkilaki (1502/2001)

Voimassa oleva säästöpankkilaki on vuodelta 2001. Eri yhteyksissä säästöpankkilain on havaittu tarvitsevan uudistuksia. Missä teemoissa ovat keskeisimmät uudistustarpeet? Aseta esiin nostamasi teemat tärkeysjärjestykseen.

-

Havaintoja kantarahasto-osuuksia ja säästöpankin oman pääoman hallintaa liittyvän sääntelyn toimivuudesta? Mitä uudistustarpeita on havaittu tähän liittyen?

-

Säästöpankkilain mukaan säästöpankin hallintojärjestelmä rakentuu säästöpankin isännistä ja säästöpankin hallituksesta. Säästöpankin hallintorakenne määritetään tarkemmin säästöpankin säännöistä. Säännöissä määritetään muun muassa säästöpankin isäntien valinta (esimerkiksi

